

பவாஹாரி பாபா

அல்லது

காற்றையே உணவாய்க்கொண்ட பெரியார்

ஸ்ரீமத் ஸ்வாமி விவேகாநந்தர்

எழுதியது

மொழி பெயர்த்தவர், இராமகிருஷ்ணன் B.A.

1929

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடம்,

சென்னை.

Copy Right Reserved

ஸ்ரீமத் ஸ்வாமி விவேகாநந்தர் அருளிய நூல்கள்

	ரூ. அ.பை.
கர்மயோகம்	0—12—0
பக்தியோகம்	0—10—0
கடிதங்கள்	0—8—0
நமது தாய்நாடு	0—8—0
சிகாகோ பிரசங்கம்	0—5—0
எனது போர்முறை	0—3—0

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸரின்

1003 உபதேசங்கள் (காலிகோ) 1—12—0

(சாதா) 1—6—0

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண வசனாமிருதம்

(காலிகோ) 1—8—0

‘ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண விஜயம்’ சந்தாதாரர்களுக்கு
மேற்கண்ட புத்தகங்கள் குறைந்த விலைக்குக்
கொடுக்கப்படும்.

பவாஹாரி பாபா

அல்லது

காற்றையே உணவாய்க்கொண்ட பெரியார்

(காஜிபூரில் எழுந்தருளிய மகரிஷி)

முன்னுரை

துன்புறம் மாக்கள் தொகுதிக்கு உதவிபுரிவ தென்ற மகத்தான செய்கைக்கு மட்டுமே புத்தபக வான் அதி முக்கியத்வத்தை யளித்து, தற்காலிக மாக மதத்தினுடைய பலவேறு பகுதிகளையும் அறவே அநாதரவு செய்துவிட்டார். ஆயினும் சுயநலத் தின் மீது இடைவிடாத பற்றைக் கொள்வது முற்றிலும் பயனற்றது என்ற மாபெரும் உண்மையை உணர அவரும் அநேக வருடங்கள் ஆத்மசோதனை செய்யவேண்டி யிருந்தது. புத்தபகவானைப்போலத் தன்னலங் கருதாமையையும் தளராத வேலை செய்யும் விசேஷ சக்தியையும் பெற்ற ஓரறிஞரை நமது உயர்ந்த கற்பனா சக்தியினாலும் பாவனை செய்து கொள்ள முடியாது ; அங்ஙனமிருந்தும் விஷயங்களின் உட்பொருளை யறிவதில் அவருக்கு நேர்ந்த கஷ்டங் களைப்போல வேறு எவருக்காவது துன்பம் சம்பவித்த

துண்டா? செய்யப்படும் கருமம் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு பெரிதாயுள்ளதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அக்கருமத்தைச் செய்யும் மனிதனிடம், இயக்கும் சாக்ஷாத்கார சித்தி மிகவும் அதிகமாக இருந்தே யாகவேண்டும் என்ற நியதி முக்காலத்திலும் உண்மையே. முன்னமே தீர்க்காலோசனையுடன் திறமையாக வகுத்துத் திட்டம் செய்து வைக்கப்பட்ட ஒருகாரியத்தை, அனுபவத்தில் கொணர ஏகாக்கிரதை கூடிய சிந்தனாசக்தி அவ்வளவு அவசியமாகத் தோன்றாது; எனினும் மிகப் பெரிய உற்சாக சக்தி யெனப்படும் மன வெழுச்சிகள் யாவும், மிக உத்கிருஷ்டமான ஏகாக்கிர சிந்தையின் பரிணாமமேயாகும். சாமானியமுயற்சிகளுக்கு, அக் கருமத்தின் கொள்கை இன்னதெனத் தெரிந்திருந்தாலே போதுமெனக் கொள்ளலாம். அற்பமான சிறு அலை யொன்றை உண்டாகச் செய்யும் சக்தியானது பிரம்மாண்டமான பெரிய அலையை எழுப்பும் சக்தியினின்றும் வேறானதேயாகும்; ஆயினும், பெரிய அலையை உற்பத்தி செய்யும் அம் மகாசக்தியின் ஒரு துளியே சிறு அலையாகத் தோன்றியிருக்கிறது. உண்மையான விஷயங்கள் அதிகோரமாயும் பயங்கரமாயும் இருப்பினும் சரியே ; மாசற்ற உண்மை,—கனங்கமற்ற சத்தியம்,—தன்னுடைய இயக்கத்தினால் நமது இதயத்தின் ஒவ்வொரு நரம்பையும் அறுத்துத் தள்ளிவிடுவதாயினும் சரியே ; தன்னலங்கருதாத,—மனப்பூர்வமான,—பரிசுத்தநோக்கத்தை யுடைய நமது அவயவங்கள் யாவும் ஒவ்வொன்றாகச் சேதிக்கப்படவேண்டியிருப்பினும் சரியே—எங்ஙனமாயினும், இவை யனைத்

தையும் நாம் கண்டு உணர்ந்து பெற்றாலன்றி, தாழ்ந்த நிலையான கர்மபூமியில் மனமானது அத்தகைய பெரும் அலைகளை எழுப்பமுடியாது. நுண்ணிய பொருளானது தன்னைச் சுற்றி ஸ்தூலத்தைப் பெருக்கிச் சேர்த்துக் கொண்டே சென்று காலங் கழியக் கழிய கொஞ்சங் கொஞ்சமாக வெளித்தோன்றுகின்றது; கண்ணுக்குப் புலப்படாதிருந்தன பிரத்தியக்ஷமாகவும், சாத்தியமாக இருந்தது அனுபவபூர்வமாகவும், காரணம் காரியமாகவும், எண்ணம் ஸ்தூல சரீரப் பிரவர்த்தியாகவும் மாறி விடுகின்றன.

கோடிக்கணக்கான சந்தர்ப்பங்களால் பின்னடையும்படி செய்யப்பட்டிருக்கும் காரணமானது, சீக்கிரத்திலோ அன்றி நாளடைவிலோ, எப்படியும் காரியமாகத் தோன்றுவது திண்ணம். அங்ஙனமே தீவிரமான ஓர் எண்ணமானது இப்பொழுது எவ்வளவுதான் சக்தியற்றதாகத் தோன்றிய போதிலும், காரிய உலகில் ஒருநாள் பிரகாசித்து விளங்கப்போவது நிச்சயம். எனவே, நமது இந்திரிய சூகத்தை பெருகச்செய்யும் திறமை ஒரு பொருளுக்கு இருக்கிறதா என்று பார்க்கும் ஒரேமுறையைக் கொண்டே எல்லாவற்றின் குண குணங்களையும் சீர்தூக்கிப் பார்ப்பது நேரான வழியாகாது.

ஜீவராசியில் எவ்வளவு தாழ்ந்தபடியில் ஒரு பிராணி உள்ளதோ, அதற் கேற்றபடி அப் பிராணி தனது இந்திரியங்களாலேயே அதிகமான இன்பம் அனுபவிக்கின்றது; இந்திரியங்களாலேயே அது வாழ்ந்து வருகின்றது. நாகரிகம், உண்மையான நாகரிகத்தின்

அர்த்தம், மிருக ஸ்வபாவமுள்ள மனிதனை, அவனது இந்திரிய வாழ்க்கையினின்றும்—அவ்வாழ்க்கையினும் மேலான ஸ்திதிகளின் மாட்சிமையை அவனுக்குத் தெளிவுபடுத்தி, அவற்றின் சுவையை அவன் ருசிக்கு மாறு செய்வதன் மூலம்—வெளிப்படுத்தி, அவனை உயர அழைத்துச் செல்லும் சக்தியேயன்றி வேறன்று. பகிர்முகமான விஷய இன்பங்களை அதிகரித்துச் செல்வதாகாது.

இந்த உண்மையை மனிதன் இயற்கையாகவே உணர்ந்திருக்கிறான் ; எல்லாக்காலங்களிலும், எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் அவன் தனக்குத்தானே அதை வெளிப்படையாக அறிவித்துக்கொள்ளாம விருக்கலாம்; சித்தத்தின் தன்மையைப்பற்றி அவன் ஒன்றுக் கொன்று விரோதமான பலவேறு அபிப்பிராயங்களை யும் கொண்டிருக்கலாம்; ஆயினும் அவனுள்ளத்தில் வேரூன்றி யிருக்கும் இந்த இயற்கை அறிவு எதையும் ஊடுருவிக்கொண்டு முன்வந்து விடுகிறது. அதனுடைய வன்மையினால்தான் மனிதன் அரிய சித்திகளைப்பெற்ற சித்தனுக்கும், வைத்தியனுக்கும், மந்திரவாதிக்கும், புரோகிதனுக்கும், விஞ்ஞான சாஸ்திரிக்கும் தானாகவே மரியாதை செய்கிறான். ஒரு மனிதனுடைய முன்னேற்றத்தையும் வளர்ச்சியையும் நிர்ணயப்படுத்தக்கூடிய விஷயங்கள் மூன்று. அவை, இந்திரியங்களுக்கு அப்பாலுள்ள உயர்ந்த இவ்விடத்தில் வசிக்க அவனுக்கிருக்கும் திறமையும், அவனுடைய சுவாசப்பைகளால் உள்ளிழுக்கக்கூடிய சிந்தனை சக்தியேனும் பிராணவாயுவின் பரிமாண

மும், அவ் வுயர்ந்த நிலையில் அவன் நமுவாது நிற்
கக்கூடிய காலத்தின் அளவுமாகும்.

எனவே, உயிர்வாழ்வதற்கு இன்றியமையாத காரி
யங்களைச் செய்து முடிக்கத் தேவையான காலம்போக,
—எஞ்சியுள்ள நேரத்தைக், கற்றறிந்து பயிற்சிபெற்ற
மனிதன் லௌகிக சுகங்கள் எனப்படும் விஷயங்களிற்
கழித்துவிட விரும்பமாட்டான் என்பது தெளிந்த
உண்மையாகும்; மேலும் அவனது உயர்நோக்கம் பெரு
கப்பெருக வாழ்க்கைக்கு அவசியமான காரியங்களைச்
செய்வதிலும் அவன் குறைந்த ஊக்கத்தைக் காட்ட
ஆரம்பிக்கிறான்.

சுகபோகங்களும் கூட, பல லக்ஷியங்களுக்கும்
கொள்கைகளுக்கும் ஏற்றவாறு ஒழுங்குபடுத்தப்
பெற்று, அவைகளின்மூலம் கூடியவரையில் சூக்ஷ்ம
வாழ்வு பிரதிபலிக்கும்படி செய்யப்படுகிறது—இதுவே
கலை யெனப்படுவது.

‘ஒரே அக்கினியானது புவனத்தில் பிரவேசித்
துப் பல்வேறு உருவத்தில் தோன்றியும், அந்தத்
தோற்றத்திற்குப் பின்னால் இன்னும் அனந்தமாக
இருப்பதைப்போலவே’ அனந்தமான சித்வஸ்துவின்
ஒரு துளியை,—மிகச் சிறிதான ஒரு துளியையே,—
பிரகிருதியின்மீது ஆவிர்ப்பவிக்கும்படி செய்து, அதன்
மூலம் நமது விருப்பங்களையும் சுகங்களையும் நிறைவேற்
றிக்கொள்ளலாம்; அச் சிறுதுளியைத் தவிர, பாக்கி
யுள்ள அதன் எல்லையற்ற பாகத்தை நமதிஷ்டப்படி
அசைக்கவும் முடியாது. நுண்ணியபொருள்கள் எப்
பொழுதும் நமது பார்வைக்கு அகப்படாமல் மறைந்து

கொண்டே இருக்கிறது; நாம் அதை வசப்படுத்திக்
கீழே கொண்டுவரச்செய்யும் முயற்சிகளைக் கண்டு
அது புன்முறுவல் செய்கிறது. இந்த விஷயத்தில்;
மஹம்மதுதான் மலைக்குச் செல்லவேண்டுமேயன்றி
மலை மஹம்மதை நோக்கிவராது. மிக உயர்ந்த அந்த
இடத்தின் அழகையும் சுவையையும் அனுபவிக்க
விரும்பினால்,—அதனுடைய ஒளியில் ஆழ்ந்து மூழ்க
இஷ்டப்பட்டால்,—அண்டம் முழுமைக்கும் காரணமா
யிருக்கும் பிராணனாகிய பரம்பொருளுடன் தனது
ஜீவனும் ஒன்றாய் இயங்குவதான உணர்வை யடைய
ஆசையுண்டானால்,—மனிதன் தன்னைத் தானே அவ்
வயர்நிலைக்கு உயர்த்திக்கொள்ளவேண்டும்.

ஆச்சரியமான பிரதேசங்களுக்கு நம்மை அழைத்
துச் செல்லும் கதவுகளைத் திறக்கும் திறவுகோல் ஞான
மே யாகும்; விலங்கினத்தை தெய்வமாக மாற்றுவதும்
ஞானமேயாகும்; எதனையறிந்தால் நாம் யாவற்றையும்
அறிந்தவர்களாவோமோ,—எது சகலஅறிவுக்கும் பிறப்
பிடமோ,—எதனுடைய இயக்கத்தினாலே எல்லா வித்
தைகளும் ஜீவராஸத்தைப் பெறுகின்றனவோ,—எது
மதங்களுடைய ஜீவனோ, அத்தகைய அழிவற்றபொரு
ளிடம் நம்மை அழைத்துச்செல்லும் இந்த ஞானமே
எல்லாவற்றிலும் உயர்ந்தது என்பதை மறுக்கமுடியாது;
ஏனெனில், இந்த ஞானமொன்றினாலேயே மனிதன்
தனது சிந்தனா உலகில் பரிபூரணமான சுகவாழ்க்கையை
அடையமுடியும். அத்தகைய ஞானத்தைப் 'பரவித்
தை' எனப் பெயரிட்டழைத்த நமதுதேசம் வளம்
பெற்று வாழ்க! தத்துவமானது காணப்படும் கிரியா

பூமியில் பரிபூரணமாக ஆவிர்ப்பவித்துத் தோன்றுவது அருமை ; ஆயினும் அந்த லக்ஷியம் ஒருபொழுதும் மறைந்து விடுவதில்லை. அது நம் பார்வையினின்றும் ஒருபொழுதும் மறையாமலிருக்கும்படி செய்து கொள்ள வேண்டியதும் நமது கடமையாகும். அவ்வுயரிய லக்ஷியத்தையடைய, நம் கண்ணுக்குப் புலனாகும் வண்ணம் விசையாக நடக்க இயலுவதாயினுஞ்சரி, மிகவும் மெதுவாக அணுவணுவாக ஊர்ந்து செல்லவேண்டி யிருப்பினும் சரி, அதை என்றும் நாம் மறவாமலிருக்கவேண்டும். இஃது இங்ஙனமாக, மற்றொருபக்கம் நோக்கினால், மெய்ப்பொருள் இருப்பது உண்மை—நமது கண்களைக் கையால் மூடிக்கொண்டு அந்த லக்ஷியத்தினுடைய ஒளியை மறைத்துவிட நாம் முயன்று வருகின்றோமாயினும், அது நம் முன் எப்பொழுதும் அதிக ஜோதியுடன் பிரகாசித்துக் கொண்டே இருக்கிறது.

இயற்றப்படும் காரியங்களின் ஜீவராஸம் லக்ஷியத்தினிடமே இருக்கிறது ; நாம் வேதாந்த விசாரணை செய்தபோதிலும், கடினமான தினசரி வாழ்க்கைக்கான கடமைகளைச் செய்தபோதிலும், நமது வாழ்வு முழுவதிலும் ஊடுருவி கலந்திருப்பது இந்த லக்ஷியமேயாம். லக்ஷியமாகிய ஒளியினது கிரணங்களே நேராகவோ கோணலாகவோ பலவழிகளிலும் பிரதிபலித்துப் பரப்பப்பெற்று, ஒவ்வொரு இடைவெளியின் மூலமாகவும் ஒவ்வொரு துவாரத்தின் மூலமாகவும் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றன ; அறிந்தோ அறியாமலோ அதனுடைய பிரகாசத்திலேதான் நாம் ஒவ்வொரு காரி

யத்தையும் செய்தாகவேண்டும். ஒவ்வொரு பொருளும் அதன்வயமாய் வேற்றுருவாக்கப்பட்டோ, உயர்த்தப் பெற்றோ, தாழ்த்தப்பெற்றோ நமது தோற்றத்துக்குப் புலனாகிறது. அந்த லக்ஷியமே நம்மைத் தற்கால நிலைக்குக் கொண்டுவந்திருக்கிறது. இனி நமது வருங்கால வாழ்க்கைக்கு இட்டுச் செல்வதும் அதுவேயாகும். நம்மை முற்றிலும் கவர்ந்திருப்பது இந்த லக்ஷியத்தின் சக்தியேயாகும்; நமது இன்பத்திலும் துன்பத்திலும், நமது மகத்தான கர்மங்களிலும் அற்பச் செய்கைகளிலும், நமது நற்குணத்திலும் தீக்குணத்திலும் ஒருங்கே உணரப்படுவதும் இதுவே.

காரிய உலகத்தை இயக்கியமைப்பதில் லக்ஷியத்திற்கு இவ்வளவுசக்தி யிருக்குமானால், அந்த லக்ஷியத்தை நிர்மாணிப்பதில், கருமங்களுக்குள்ள சக்தி சிறிதும் குறைந்ததன்று. லக்ஷியத்தினுடைய உண்மையைக் காரிய உலகிலேயே காணக்கூடும். காரிய உலகத்தின் பிரத்தியக்ஷானுபவத்தின் மூலமே லக்ஷிய சித்தி ஏற்பட்டிருக்கிறது. லக்ஷியம் ஒன்று இருக்கின்றது என்பதிலிருந்தே, எங்கோ, எவ்வகையிலோ, காரியமும் இருக்கவேண்டுமென்பது நிரூபிக்கப்படுகிறது. லக்ஷியமானது மிகப் பரந்து விசாலமாயிருக்கலாம்; ஆனாலும் அது கர்மவாழ்க்கையின் சிறுதுளிகள் பல ஒன்று சேர்ந்த சமுதாயமே யாகும். லக்ஷியமானது பெரும்பாலும், கர்மவாழ்க்கையின் பல அணுக்கள் ஒன்று சேர்ந்து பொதுவாக்கப்பட்டதே யாகும். லக்ஷியத்தினுடைய சக்தி, காரிய உலகில் பிரகாசிக்கின்றது. அது நம்மீது அரசுசெலுத்துவதும் பிரத்தியக்ஷ காரிய

உலகத்தின் மூலமாகவேதான். காரிய உலகத்தின் மூலமாகவே லக்ஷியமானது கீழ்கிலைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டு இந்திரிய கோசரமாக்கப் பெறுகிறது ; அப்பொழுதே அது நம்மால் கிரகிக்கக் கூடியதாகிறது. லக்ஷியத்தை அடைவதற்கு நாம் கர்மபூமியின் படிகளின் மூலமாகவே ஏறிச்செல்லவேண்டும் ; அதனிடத்திலேயே நமது நம்பிக்கை யனைத்தும் வேரூன்றி யிருக்கிறது ; அதுவே விடாமுயற்சியுடன் வேலைசெய்யப் போதிய தைரியத்தை நமக்கு அளிக்கிறது.

இந்த லக்ஷியத்தைப் பற்றி மிக அழகாக வர்ணிக் கும் வார்த்தைகளைப்பேசி அதிருஷ்டமான கொள்கை களை உற்பத்திசெய்யும் மனிதக் கூட்டங்களைக் காட்டிலும், அந்த லக்ஷியத்தைத் தனது வாழ்க்கையில் செவ்வனே உருவகப்படுத்திக் காட்டும் ஒரு மனிதன் எவ்வளவோ விசேஷமான சக்தியைக்கொண்டவனாவான்.

பலவேறு தத்துவ சாஸ்திரங்களும் சித்தார்த்தங்களும் மதத்துடன் — பரவித்தையுடன் — சம்பந்தப் படாதவைகளாயிருந்தாலும்,—அவைகளை வெளிக்குக் கொண்டுவந்து அனுபவசாத்தியமாகச் செய்யப் போராடிச் சிறிதளவேனும் வெற்றியை யடைந்த சிஷ்யக்கூட்டத்தினர் சிலர் இல்லாமற் போனாலும்,—மனித சமூகமானது அவைகளை முற்றிலும் பயனற்றதாகவோ, வெறும் ‘தர்க்க புத்தியினுடைய குஸ்தி’ எனவோ கருதிவிடும். சாத்தியமான கொள்கையைச் சிறிதும் கொண்டிராத தத்துவமார்க்கங்களும், சிஷ்யக் கூட்டங்களால் சிலசமயம் ஆதரவளிக்கப்பட்டுச் சிறிதளவு அனுபவசாத்திய மாக்கப்பட்டும் விட்டால், அவைகளும்,

பின்பற்றிச் செல்ல ஒரு ஜனத்திரள் இருப்பின், நிலைத் திருக்கின்றன; சாத்தியமான பல உயரிய கொள்கைகளைப்பெற்று விசாலமான நோக்கத்தைக் கொண்டிருந்த பல சித்தாந்தங்களோ, சிஷ்யக் கூட்டத்தார்—அதனைப் பின்பற்றுவோர் — இல்லாமற் போனதால் வாடி மறைந்துவிட்டன.

சித்தத்தின் இயக்கங்களுக்கு ஏற்றவாறு நமது காரியங்களைச் செய்துகொண்டுபோய் இரண்டையும் சமமாக்கும் திறமை நம்மில் அனைகருக்குக் கிடையாது. சில மகான்களுக்கே அது சாத்தியமாகும். நம்மில் பெரும்பான்மையோருக்கு, ஆழ்ந்து யோசிக்கும்பொழுது வேலைசெய்யும் சக்தியும், தீவிரமாகவேலைசெய்யும் சமயத்தில் சிந்தனை சக்தியும் இல்லையெனத் தோன்றுகிறது. இதனால்தான் உயர்ந்த சிந்தனை சக்தியைக் கொண்ட பல பெரியார்கள், தங்களது உயரிய லக்ஷியங்களை அனுபவபூர்வமாகச் செய்யும் காரியத்தைப் பின் வருவோருக்கு வைத்துவிட்டுச் சென்று விடுகின்றனர். பிற்காலத்தில் சுறுசுறுப்பும் அதிநுட்ப புத்தியும் வாய்ந்த சில மனிதர் தோன்றி அவைகளைக்கிரகித்து வேலைசெய்து வெளியிடும் வரையில் இம்மகான்களது லக்ஷியங்கள் காத்திருக்கவேண்டியிருக்கின்றன. ஆனால் நாம் இதை எழுதும் பொழுதே, பார்த்தசாரதியான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய உருவம் நம்முன் தோன்றுகிறது—இருபுறச் சேனைகளுக்கும் நடுவில் தேரில் நின்றகொண்டு, தமது இடக்கையினால் ரதத்தில் பூட்டியிருக்கும் உயர்ந்த ஜாதி அசுவங்களை அடக்கி இரும்புக்கவசமணிந்த யுத்தவீரனாய் அப்

பெரும் சேனைமுழுவதையும் சுற்றிப் பார்த்து இருதிறப் படையின் பலத்தைப்பற்றிய ஒவ்வொரு விவரத்தையும் கூர்ந்து கவனித்துவந்தார். அதே சமயத்தில் கர்ம யோகத்தின் அதியாச்சரியமான ரகஸ்யத்தை, பிர மித்துநிற்கும் அர்ஜுனனினோக்கி, 'கர்மத்தில் அகர் மத்தையும் அகர்மத்தில் கர்மத்தையும் எவன் காண் கிறானோ அவனே மனிதர் யாவரிலும் புத்திமான்; அவனே யோகி. அவனே சகலகர்மத்தையும் செய்த வன்' என்று சாந்தோபதேசம்செய்யும் அந்த பகவா னுடைய ஞாபகம் நமக்கு உண்டாகிறது. அதுவே பரிபூரணமான லக்ஷியம் எனப்படுவது. ஆனால் வெகு சிலரே அதை அடைகின்றனர். எனவே நாம் விஷயங் களை உள்ளது உள்ளபடியே உணர்ந்து வெவ்வேறு ஜீவர்க ளில் வெவ்வேறுகத் தோன்றி இருக்கும் பரிபூரணத் தின் பல அம்சங்களை ஒன்று சேர்ப்பதுடன் திருப்தி யடைய வேண்டியதே.

மதத்தில் அதிதீவிர சிந்தனா சக்தியைக்கொண்ட மனிதரையும், பிறருக்கு உதவிசெய்வதில் மிக்க ஊக்கம் கொண்டிருப்போரையும், தைரியத்தையும் உயர்ந்த சாக்ஷாத் காரானுபூதியையும் பெற்ற ஜீவர்களையும், அமைதியையும் பணியையும் கொண்டிருப்போரையும் நாம் பெற்றிருக்கிறோம்.

இரண்டாம் அத்தியாயம்

இச்சிறுநூலின் நாயகர், அதியாச்சரியமான அடக்கத்தையும் விசேஷமான சாக்ஷாத்கார சித்தியையும் பெற்றிருந்த உத்தமராவர். காசியைச்சார்ந்த குஜிநகரத்திற்கு அருகிலுள்ள ஒருகிராமத்தில் பிராம்மணகுலத்தில் அவதரித்தவர்; சிறுபையனாயிருக்கும்பொழுதே இவர் காஜிபூரில் வசித்துவந்த தமது சிற்றப்பனிடம் போய்க் கல்வி கற்றுவந்தார். இவரே பிற்காலத்தில் பவாஹாரி பாபா என்ற பெயரால் லைழக்கப்பட்டார்.

தற்காலத்தில் முனிவர்களையும் யதிகளையும் சந்நியாசிகள், யோகிகள், வைராகிகள், பந்தினர் என்ற நான்கு பிரிவுகளாகப் பிரித்திருக்கின்றனர்; சந்நியாசிகள் எனப்படுவோர் ஸ்ரீ சங்கராசாரியரையடுத்து அத்வைத மதத்தைப் பின்பற்றுபவர்; யோகிகள் எனப்படுவோர் அத்வைத மதத்தை அனுசரித்த போதிலும் பலவித யோக முறைகளை அப்பியசித்து அவற்றில் திறமைபெற்றவர். வைராகிகள் என்போர் ஸ்ரீ ராமானுஜாசாரியர் முதலியவருடைய கொள்கைகளைப் பின்பற்றுவோராவர்; மகம்மதியர் அரசாட்சி செய்த காலத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட சில மடங்களைச் சேர்ந்து இவ்விரண்டு மார்க்கங்களுள் எதையேனும் ஒன்றைப்பின்பற்றுவோரே பந்தினர் எனப்படுவோர். பவாஹாரி பாபாவினுடைய சிறியதகப்பனார் ஸ்ரீ இராமானுஜ சித்தாந்தத்தைச் சேர்ந்த ஒரு நைஷ்டிக பிரம்மசாரியாவர் — அஃதாவது ஆயுள் முழுவதும்

பிரம்மசரிய விரதத்தைப் பூண்டிருந்தவர். காஜிப் பூருக்கு வடக்கே இரண்டுமைல் தூரத்தில் கங்கை நதிக்கரையில் தமக்குச் சொந்தமாயிருந்த நிலத்தில் வசித்து வந்தார். அவர் பவாஹாரி பாபாவையே தமது வீட்டில்வைத்து வளர்த்து அவரையே சகல சொத்துக்களுக்கும் உரிமைகளுக்கும் வார்சதாரராகச் சுவீகரித்துக்கொண்டு விட்டார்.

பவாஹாரி பாபாவினுடைய பால்ய வாழ்க்கையைப்பற்றிய விவரங்கள் அதிகமாக எதுவும் தெரியவில்லை. பிற்காலத்தில் அவரை அவ்வளவு பிரபலமாகச் செய்த சில விசேஷகுணங்களும் அவருடன் அமைந்திருந்ததாகத் தெரிவிக்கும் சூசனையாவது இச்சமயத்தில் இருந்ததாகத் தோன்றவில்லை. வியாகரணம், நியாயம் என்ற இரு சாஸ்திரங்களையும் அவர் சிரத்தையுடன் அப்பியசித்ததாகவும், தம் மத சித்தாந்தத்தை நன்கு கற்றுவந்ததாகவும், தோழர்களைச் சிற்சில சமயம் மிக்க சாமர்த்தியமாக ஏளனஞ்செய்து அதில்பேரானந்தம் கொள்ளுவதும் சுறுசுறுப்பும், உல்லாச இயற்கையும் கொண்டிருந்ததாகவும் மட்டுமே தெரியவருகிறது.

இங்ஙனம் பிற்காலத்தில் மகரிஷியான இச்சிறுவர், புராதன காலத்தில் வித்தியார்த்திகளுக்கென விதிக் கப்பட்டிருந்த தினசரிகடமைகளை ஒழுங்காகச்செய்து காலங்கழித்து வந்தார். குதூகலமான, விளையாடல் மிகுந்த, களங்கமற்ற, சிறு பிராயத்தில் தமது வித்தையைக் கற்றுக்கொள்ளுவதில் சாதாரண மாணவர்களைக் காட்டிலும் சற்று அதிகமான சிரத்தையும் ஊக்கமும் காட்டிப் பலவேறு பாஷைகளைப் பயிலுவதில் விசேஷ

திறமையைக் கொண்டிருந்தார் என்பதைத்தவிர, பிற்காலத்தில் இவரிடத்தே தோன்றி, இவரது சிறு பிராயமே ஏதோ ஒரு பழைய வதந்தியாக அனைவராலும் மறக்கப்பட்டுப்போன சமயத்தில், வெகு விசித்திரமானதும், அதிபயங்கரமானதுமான ஒரு தியாகத்திற் போய் முடிவடைந்த மகத்தான திடபுத்தியையும் கலங்காத உறுதியையும் வெளிக்குக் காட்டக்கூடிய விஷயம் வேறெதுவுமே காணப்படவில்லை. இப்பிராயத்தில் ஏற்பட்ட ஒரு சம்பவத்தின்பயனாக இச்சிறு வித்தியார்த்தி முதன் முதலாக வாழ்க்கையின் உட்பொருளின் உண்மையை உணர்ந்தார்போலும்; உடனே அவர் இதுகாறும் புத்தகங்களையே கூர்ந்துநோக்கிக் கொண்டிருந்த தமது கண்களை நன்றாகத் துடைத்துக்கொண்டு தம்முடைய மனோ நிலைமையை நுட்பமாக ஆராயத் தொடங்கினார்; மேலும், கேவலம் புத்தகவாக்கியமாக இல்லாமல் நிலையாக இருக்கக்கூடிய விஷயத்தை மதத்தில் கண்டுபிடிக்க அவர் ஆவல் கொண்டார். இச் சமயத்தில் அவர் சிற்றப்பனும் காலமானார். தமது இளமையான இதயத்தின் அன்பு முழுவதும் இதுகாறும் ஒருங்கே செலுத்தப்பட்டிருந்த ஒருமுகமும் மறைந்து விடவே இவ்வாலிபரின் துக்கம் கரைகடந்து போய் விட்டது. தமது வாழ்க்கையில் ஏற்பட்டுள்ள நஷ்டத்தை, என்றும் மாறாது நிற்கக்கூடிய ஒரு அனுபூதியின் மூலம் அகற்றிவிடவேண்டுமென அவர் தீர்மானித்துக்கொண்டார்.

இந்தியாவில் ஒவ்வொருவிஷயத்திற்கும் ஒவ்வொரு குரு அவசியமாகும். புத்தகங்கள் வெறும் மேற்போக்

கானவையென்றே ஹிந்துக்களாகிய நாம் நம்பிவருகிறோம். ஒவ்வொரு கலையிலும், ஒவ்வொரு சாஸ்திரத்திலும், விசேஷமாக வேதாந்தத்திலும் அததற்கு ஜீவாதாரமாயுள்ள ரகசியங்கள் குருவினால் சிஷ்யனுக்கு அளிக்கப்பட்டே யாகவேண்டும். வெகு புராதன காலம் முதற்கொண்டே இத் தேசத்தில் மோட்ச இச்சையைக்கொண்ட ஜீவன்கள் ஏகாந்தமான இடங்களுக்குச் சென்று எவ்வித இடையூறுமின்றி ஆத்ம சாஸ்திரத்தின் ரகசியங்களைப் பயின்று ஞானத்தை அப்யாசிப்பது வழக்கமாக இருந்து வந்திருக்கிறது. இத்தேசத்தில் ஏதோ ஒரு மஹரிஷியினது வாசஸ்தலம் என்ற ஐதிற்யம் ஏற்பட்டுப் புண்யக்ஷேத்திரமாகக் கருதப்படாமல் இருக்கும் வனமோ, மலையோ, புனிதமான இடமோ இக்காலத்திலும் ஒன்றுகூடக் கிடையாது.

‘நில்லாது பள்ளம் நோக்கிப் பாயும் தண்ணீரே பரிசுத்தமாயிருப்பதைப்போலத் தங்காது யாத்திரை செய்யும் போகியே பரிசுத்தமானவன்’ என்ற ஒரு பழமொழியும் உண்டு. இந்தியாவில் பிரம்மசரிய விரதத்துடன் கூடிய சந்தியாச வாழ்க்கைவாழ முற்படுவோர் யாவரும் தங்களது காலத்தில் பெரும்பாகத்தைப் பரதகண்டத்தின் வெவ்வேறு திசைகளிலும் சுஞ்சாரம் செய்து பல புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களைத் தரிசிப்பதிலேயே கழித்துவிடுவது சாதாரணவிதியாக இருந்து வந்திருக்கிறது; இதன் மூலம் அவர்கள் தூசுபடிந்து துருப்பிடிப்பதைத் தடுத்துக்கொள்ளுவது போல, தங்கள் மீது உலகப் பற்றுக்கள் படியாமல் பரிசுத்தர்களாவ

துடன் வேதாந்த உபதேசத்தை ஒவ்வொரு வீட்டு வாயிலிலும் கொண்டு வந்து சேர்க்கின்றனர். இந்தியாவின் நான்கு மூலைகளிலும் உள்ள நான்கு மகா சேஷத்திரங்களுக்கு யாத்திரை செல்வது உலகைத் துறக்கும் ஒவ்வொருவருக்கும் இன்றியமையாததாகக் கருதப்படுகிறது.

நமது வாலிபப் பிரம்மசாரியான பவாஹாரிபாபாவும் இவ்விஷயங்கள் எல்லாவற்றையும் நன்கு ஆலோசித்திருக்கவேண்டும். ஆனால் இவை எல்லாவற்றிலும் அவருக்கு மிக முக்கியமாகத் தோன்றியது ஞானத்தை அடையவேண்டுமென்ற தீவிர இச்சையே என்பது நிச்சயமாகும். அவருடைய சேஷத்திரயாத்திரையைப் பற்றி நமக்கு அதிகமாக ஒன்றும் தெரியாது. ஆனால் வைஷ்ணவ சித்தாந்தத்தைப் பற்றிய நூல்கள் மிகுதியாக எழுதப்பட்டுள்ள திராவிட பாஷைகளில் அவர் பெற்றிருந்த பாண்டித்தியத்தினின்றும், ஸ்ரீசைதன்யரது கோஷ்டியைச் சேர்ந்த வைஷ்ணவருடைய பழைய வங்காள பாஷையில் அவருக்கிருந்த திறமையினின்றும் அவர் வங்காளத்திலும் தென்னிந்தியாவிலும் நீண்டகாலம் தங்கியிருந்திருக்க வேண்டுமென நாம் ஊகித்துக் கொள்ளலாம்.

அவர் தரிசித்த சேஷத்திரங்கள் எல்லாவற்றிலும் ஒன்றே மிக முக்கியமான தென்று பவாஹாரியின் பாஷிய சினேகிதர்கள் கூறுகின்றனர். கத்தியவாரிலுள்ள கர்னூர் மலையின் உச்சியில்தான் முதன் முதலாக அவர் யோகம் அப்பியசிக்கத் தொடங்கினராம்.

பௌத்தமதத்தினருக்கு மிகவும் புனிதமாயிருந்தது இந்த கர்னார்மலையேயாகும். அதனுடைய அடிவாரத்தில் உள்ள பெரும்பாறையொன்றின் மீதே 'தேவப்பிரிய மன்ன'னான அசோகரால் முதன் முதலாக எழுதுவிக்கப்பட்ட சிலாசாஸனம் உள்ளது. அதன் கீழ் பல நூற்றாண்டுகளாகத் தேய்ந்து மறைந்து வந்திருக்கும் மகா ஸ்தூபிகளுடைய சின்னங்கள் காடுகளால் மூடுண்டு யாவராலும் கர்னார் மலைத் தொடர்ச்சியாகிய சிறு குன்றுகள் என நம்பப்பட்டு வருகின்றன. இப்பொழுதுங்கூட மிகப்புராதனமான ஹிந்து மதத்தைச் சேர்ந்தவருக்கும் இம்மலை புண்ணியக்ஷேத்திரமாகவே இருந்து வருகிறது; புராதன ஹிந்து மதத்தின் புதிப்பிக்கப்பட்ட தொரு ஸ்தாபனமே புத்தமதமாகும் என இப்பொழுது யாவராலும் கொள்ளப்படுகிறது. ஆனால் உலகம் முழுவதும் விஜயம் செய்து வெற்றிகொண்ட தனது சந்ததியான பௌத்தமதம் நவீன ஹிந்து மதத்துடன் கலந்து ஒன்றாகும் வரையில் சிற்ப வேலைகளிலும் நிர்மாணவேலைகளிலும் பிரவேசிக்காமலே இப்புராதன ஹிந்து மதம் இருந்து வந்தது பெரும் விந்தையே யாகும்.

மூன்றாம் அத்தியாயம்

கிர்னார் மலையானது அவதூதகுருவான மகாத்மா தத்தாத்திரேயருடைய வாசத்தினால் புனிதமாக்கப் பெற்ற ஸ்தலமாக ஹிந்துக்களால் கொண்டாடப்படுகிறது. இப்பொழுதும் கூட அம்மலையுச்சியில் பக்குவ தசையை யடைந்துள்ள யோகசிரேஷ்டர்களை அதிருஷ்டமுள்ள யாத்திரிகர்கள் சந்திக்கக் கூடும் என்று ஜனங்கள் சொல்லிக் கொள்ளுகின்றனர்.

நமது இளம் பிரம்மசாரியினது வாழ்க்கையில் இரண்டாவது முக்கிய சம்பவமானது, காசிக்கருகில் கங்கைக்கரையில் ஒரு குகை தோண்டிக் கொண்டு அதில் யோகாப்பியாசம் செய்துவந்த ஒரு சந்நியாசியால் சிஷ்யராக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதே எனத் தெரியவருகிறது. பவாஹாரி பாபாவும் பிற்காலத்தில் காஜிபூருக் கருகில் கங்கைக்கரையின் மீதுள்ள பிரதேசத்தில் தோண்டப்பட்ட ஒரு ஆழமான சுரங்கத்தில் வாசம் செய்துவந்தது இந்த குருவினுடைய வழக்கத்தைப் பின்பற்றியே போலும்.

சீதோஷ்ண ஸ்திதி சமமாகவும், மனத்தைக் கலக்கும் சத்தங்கள் உண்டாகாமலும் இருக்கக்கூடிய குகைகளிலோ தனிப்பிரதேசங்களிலோ வசிப்பது தான் மிக உயர்வென யோகிகள் எப்பொழுதும் உபதேசித்து வந்திருக்கின்றனர்.

இதே சமயத்தில் காசியிலிருந்த ஒரு சந்நியாசியிடம் பவாஹாரி பாபா அத்வைத சித்தாந்தத்தைப் பயின்று வந்ததாகவும் தெரியவருகிறது.

இங்ஙனம் பல வருஷங்களை யாத்திரையிலும் வித்தியாப்பியாசத்திலும் ஆத்மசோதனையிலும் கழித்து விட்டு நமது யௌவன பிரம்மசாரி தாம் பிறந்து வளர்ந்த இடத்திற்குத் திரும்பினார். அவரது சிற்றப்பன் அப்பொழுது உயிருடன் இருந்திருப்பாராகில், அவர், புராதனகாலத்தில் ஒருமகரிஷியானவர் தமது புத்திரனைக் கண்டு, 'குழந்தாய் ! இன்று உனது முகம், பிரம்ம தேஜஸுடன் ஜ்வலிக்கிறது !' என்று ஆச்சரியத்துடன் கூறுவதற்குக் காரணமாயிருக்கும் அதே ஒளியைத் தமது பிள்ளையின் முகத்திலும் கண்டிருப்பார். ஆனால் அவரை அங்கு வரவேற்று நின்றவர் அவரது பாலிய சினேகிதர்களேயாவர். அத் தோழர்களிற் பெரும்பான்மையினர் மீளாத் துயரத்தையும் அற்ப சிந்தனைகளையும் கொண்ட ஸம்ஸாரத்துட் புகுந்து முற்றிலும் அதன் வசமாக்கப் பட்டிருந்தனர்.

ஆனால் தங்களுடன் இருந்து வெகுநாட் பழகிய வனும் விளையாட்டுத் தோழனுமான பவாஹாரியினுடைய நடத்தையிலும் தோற்றத்திலும் குணத்திலும் ஒரு பெரும் மாறுதலை—விவரிக்க முடியாத வேற்றுமையை,—யாவரையும் மயங்கச்செய்யும் நவீனமான தன்மையை—அத் தோழர்கள் கண்டனர். இருந்தபோதிலும், அந்த வேற்றுமையானது அவர்களையும் அதே வழியில் பிரவர்த்திக்கச் செய்யவோ, அதே ஆராய்ச்சியையும் சோதனையையும் செய்யவோ

தூண்டவில்லை. துன்பமும் பரிசுத்த மின்மையும் நிறைந்த இவ்வுலகினின்றும் வெளியேறிவிட்ட ஒரு மனிதருடைய அபூர்வமான மாறுதலைக்கண்டு வியந்து அவர்கள் நின்றாவிட்டனர். அவரது விசேஷமான பிரபாவத்தை அவர்கள் இயல்பாகப் போற்றிப் பணிந்தனரேயன்றி வாயைத்திறந்து கேள்வி ஏதும் கேட்டனரில்லை.

இதற்குள் இந்த யோகியின் அற்புதச் செய்கைகள் வரவர அதிகமாகவும் பிரபலமாகவும் ஆயின. காசியிலிருந்த தமது குருவைப் பின்பற்றி, அவரும் தரையினுள் ஒரு குகை தோண்டிக்கொண்டு அதனுட் சென்று வெகுநேரம் அங்கேயே தங்கியிருந்தார். பின், பார்த்தவர் அஞ்சத்தக்க முறையில் தமது உணவைச் சீர்திருத்திக்கொள்ளத் தொடங்கினார். பகல் முழுவதும் தமது ஆச்சிரமத்தில் வேலைசெய்துவிட்டுத் தமக்கு மிக்கபிரியமான ஸ்ரீராமபிரானது பூஜையையும் முடித்துக்கொண்டு நல்ல உணவுகளை சமைப்பார்—சமையல் செய்வதில் அவர் அபூர்வதிறமையைப் பெற்றிருந்தார் எனக் கூறப்படுகிறது ; பிறகு பகவதார்ப்பணஞ்செய்த உணவு முழுவதையும் தமது நண்பர்களுக்கும் ஏழைகளுக்கும் பகிர்ந்து கொடுப்பார்; நாள் முழுவதும் அவர்களுடைய சௌகரியங்களைக் கவனித்துக் கொண்டேயிருந்து, இரவில் அனைவரும் துயிலிலாழ்ந்த பிறகு அவர் மெதுவாக வெளிவந்து கங்கைநதியை நீந்தி மறுகரையை அடைவார். அங்கு இரவு முழுவதையும் தியானம் ஜபம் முதலிய சாதனைகளைச் செய்து கொண்டே கழித்துவிட்டு விடிவதற்குள் ஆச்சிரமத்

திற்குத்திரும்பிவந்து தமது நண்பர்களுக்கு நித்திரை தெளிவிப்பார்; உடனே மறுபடியும் தினசரிக் கடமை யான 'அதிதி பூஜை'—பிறரைத் தொழுவது—ஆரம்ப மாகிவிடும்.

அவர் உட்கொண்ட உணவோ, வரவர அளவிற்குறைந்துகொண்டே வந்தது; கடைசியில் மிகக் கசப்பான சில தழைகளும் கொஞ்சம் மிளகுமே தினப்படி ஆகாரமாயின. சிலநாட் கழித்து, கங்கை நதியின் மறுகரையிலுள்ள காடுகளுக்கு ஒவ்வொரு இரவும் செல்லும் வழக்கத்தை விட்டுவிட்டுத் தமது குகையிலேயே அவர் வெகுநேரம் தங்கியிருக்கலானார். பல நாட்கள், ஏன்? பல மாதங்கள் கூட அவர் தமது குகையினுள் தியானத்தில் ஆழ்ந்திருந்தார். இங்ஙனம் குகையினுட் கழித்த நீண்டகாலங்களில் அவர் எதை உட்கொண்டு வாழ்ந்தாரென எவரும் அறியவில்லை; இதன் பயனாகவே ஜனங்கள் பவாஹாரி பாபா என்ற பெயரை அவருக்களித்தனர். [பவ என்றால் காற்று; ஆஹாரி என்றால் புசிப்பவன்; பாபா என்றால் தந்தை அல்லது பெரியார் என்று பொருள்.]

அவர் தமது வாழ்நாளில் ஒருபொழுதும் தாம் வசித்த இடத்தைவிட்டுப் பெயர்ந்ததேயில்லை. ஒரு சமயம் அவர் நீண்ட காலம் குகையின் உள்ளேயே தங்கியிருந்தனர்; அப்பொழுது ஜனங்கள் அவர் இறந்து போய் விட்டதாகவே எண்ணிவிட்டனராம்; ஆனால் பல தினங்கள் கழித்துப் பவாஹாரி பாபா வெளியில் வந்து அளவற்ற சாதுக்களுக்குப் பெருஞ்சோறு அளித்தார்.

தியானத்தில் அமர்ந்திராத நேரங்களில் அவர் குகைத் துவாரத்திற்கு மேலே யிருந்த ஒரு அறையில் தங்கியிருப்பது வழக்கம் ; அச்சமயத்தில் அவர் தம்மைத் தரிசிக்க வருவோரை வரவேற்றுப் பேசுவார். வரவர அவரது கீர்த்தி எங்கும் பரவிற்று. அச்சமயம் கம்பீர குணத்தாலும் பெருந்தன்மையாலும் தீவிரமான வைதிக சிரத்தையாலும் எல்லோருடைய பிரேமையையும் மதிப்பையும் பெற்றிருந்த, காஜிபூரில் அபினி இலாகாவைச்சேர்ந்த ராய் ககன் சந்திரராய் பகதூர் என்ற கனவானே நம்மை முதன்முதலாக இந்த யோகியைத் தரிசிக்கச் செய்தார்.

இந்தியாவில் பல மகான்களைப் போலவே, இந்த யோகியினுடைய தோற்றத்திலும், வெளியே நன்கு தோன்றக்கூடிய ஊக்கமோ மற்றவரை இயக்கக் கூடிய வெளிச் சுறுசுறுப்போ சிறிதும் கிடையா. வார்த்தைகளின் மூலமல்லாது வாழ்க்கையின் மூலமே உபதேசிக்கக்கூடுமெனவும், கிரகித்துக்கொள்ளும் சக்தியைப் பூரணமாகப் பெற்றுள்ள ஜீவர்களிடம் மட்டுமே தத்துவோபதேசமானது பயன் பெறுமெனவும் சாற்றும் இந்திய சித்தாந்தத்திற்கு இந்தயோகியும் ஒரு உத்தம நிதரிசனமாக விளங்கினார். இந்த கோஷ்டியைச் சேர்ந்தபெரியார் தங்களுக்குத் தெரிந்த ஞானத்தைப் பிரசாரம் செய்வதையும் உபதேசிப்பதையும் அறவே வெறுக்கின்றனர் ; ஏனெனில், ஆத்ம சோதனையும் மன ஒடுக்கமுமே யன்றி வெறும் வார்த்தைகள் நம்மை உண்மைப் பொருளினிடம் கொண்டுவதில்லை யென்பதை அவர்கள் நன்கு உணர்ந்திருக்கின்றனர். மதம்

என்பது, சமூக ஏற்பாட்டிற் கேற்ற ஒருகருவியன்று ; இந்தவாழ்க்கையிலேயே உண்மைப்பொருளைத் தீவிரமாகத் தேடி யலைந்து அதைச் சாஷூத்கரிப்பதொன்றே என அவர்கள் கருதுகின்றனர்.

அழிவற்ற காலநிலையில் ஒரு நொடிப்பொழுதைக் காட்டிலும் வேறொரு குறிப்பிட்ட க்ஷணம் அதிக சக்தியையோ விசேஷத்தையோ கொண்டிருக்கக் கூடுமென்பதை அவர்கள் முற்றிலும் மறுக்கின்றனர். எனவே அகண்டமான சாகவத நிலையில் ஒவ்வொரு நொடியும் மற்ற்ந்த க்ஷணத்திற்கும் சமமாகவே இருப்பதால் அவர்கள் மரணம் வரும் நேரம் வரை காத்திராமல் இங்கேயே இப்பொழுதே வேதாந்தத்தின் உண்மைகளை நேருக்கு நேராகக் கண்டு ஆக வேண்டுமென வற்புறுத்துகின்றனர்.

தமது குகையைவிட்டு வெளிவந்து உலகிற்கு உதவிசெய்ய முன்வராத காரணமென்னவென பவா ஹாரி பாபாவைக் கேட்கும் சந்தர்ப்பம் எமக்குவாய்த் தது. அதற்கு அம்முனிவர் வேடிக்கையாகத் தமது இயல்பான வணக்கத்துடன் கீழ்வரும் உறுதியான விடையை யளித்தார்.

“ஒரு சமயம் துஷ்டனொருவன் ஏதோ ஒரு குற்றத்தைச் செய்து கொண்டிருந்தான்; அப்பொழுது யாராலோ கண்டு பிடிக்கப்பட்டு அதற்குத்தண்டனையாக மூக்கறுப்பட்டுப் போனான். மூக்கிழந்த தனது முகத்தை வெளிக்காட்டவும் வெட்கமுற்றவனாய் அவன் வாழ்க்கையின்மீதே அருவருப்படைந்து, ஒரு காட்டிற்குள் ஓடிப் போனான்; அங்கு தரைமீது ஒரு புலித்தோலை விரித்து

அதன் மீதமர்ந்து யாரேனும் சமீபத்தில் வருகிற
அரவம் கேட்டால் தியானத்தில் ஆழ்ந்திருப்பதுபோல்
பாவனை செய்யும் வழக்கத்தைக் கைக்கொண்டான்.
ஆனால் இதன் மூலம் ஜனங்கள் தன்னிடம் நெருங்கு
வதை அவன் தடுக்க முடியவில்லை. இந்த அபூர்வ சந்
தியாசியைத் தரிசித்துப் போற்றுவதற்கு மாந்தர் கூட்
டம் கூட்டமாக முன்வரலாயினர்; வெகு சீக்கிரத்தில்
தனது ஆரண்யவாசமும் வெகு சுலபமாகப் பிழைப்
புக்கு ஒருவழியாக ஆனதை அத்துஷ்டன் கண்டு
கொண்டான். இங்ஙனம் பலவருடங்கள் கழிந்தன.
கடைசியாக இந்த மௌன குருவினுடைய வாயிலிருந்து
சில உபதேசமொழிகளைக் கேட்கவேண்டுமென்ற அவர்
அவரது சிஷ்யகோடிகளுக்குத் தீவிரமாக ஏற்பட்டு
விட்டது; அவர்களுள் முக்கியமாக ஒரு வாலிபன் அம்
முனிவரது நிலையையே தாமும் பின்பற்றவேண்டு
மென்ற ஆவல் கொண்டிருந்தான். இந்த ஆசையானது
யாவர் மனத்திலும் வேகமாக விருத்தியடைந்து வந்
தது. அந்த யோகீசுவரர் மௌனம் சாதித்து வந்த
தால், நாளடைவில் கீர்த்திக்கே குறைவு ஏற்பட்டு விடக்
கூடிய நிலைமை வந்துவிட்டது. இதை யறிந்த யோகீசு
வரர் ஒருதினம் தமது வாயைத்திறந்து ஆவல் மிகுந்த
வாலிபனை நோக்கி, மறுதினம் ஒரு கூரிய கத்தியுடன்
திரும்பிவருமாறு கட்டளையிட்டார். தனது வாழ்க்கை
முழுவதும் விரும்பி வந்த மனோரதம் வெகு சீக்கிரத்
தில்நிறைவேறப்போவதைக்கண்டு பேரானந்தமடைந்த
அவ்வாலிபன் மறுநாள் அதிகாலையில் ஒருகத்தியுடன்
திரும்பிவந்தான். உடனே முக்கறுந்தமுனிவர் அவ்

வாலிபனைக் காட்டினான் ஒதுப்புறமா யிருந்த ஓர் இடத்திற்கு அழைத்துச் சென்று, கத்தியைக் கையிலெடுத்து அவனது மூக்கை அறுத்தெறிந்துவிட்டு, கம்பிரமான குரலில், ‘வாலிபனே! நான் இந்த நிலையைக் கைப்பற்றியவிதம் இதுவே யாகும். இதையே உனக்கும் நான் அளிக்கிறேன். நீயும் தக்க சமயம் வாய்க்கும் பொழுதெல்லாம் இதை மற்றவர்களுக்கு ஜாக்கிரதையாக அளித்து வருவாயாக!’ என உபதேசித்தருளினார். அவமானம் நேருமென்ற பயத்தால் இந்த ஆசிரமப் பிரவேசத்தின் அருமைபான ரகசியத்தை அவ்வாலிபன் யாருக்கும் வெளியிடக் கூடவில்லை; தன்னுடைய சக்திக்கேற்றவாறு அவன் தனது குருவின் உபதேசம் முழுவதும் பின்பற்றி நடந்துவந்தான். இங்ஙனம் தேசமுழுவதும் மூக்கறுபட்டமுனிவரது கூட்டம் ஒன்று பரவிவிட்டது. அத்தகைய சந்நியாசிக் கூட்டமொன்றை நானும் ஸ்தாபிக்க வேண்டுமென நீங்கள் விரும்புகிறீர்களா?”

பின்னொருசமயம் வேறொரு கேள்வி கேட்டபொழுது அவர், “ஸ்தூலசரீர சம்பந்தமான உதவி யொன்று தான் சாத்தியமான உதவியென நீங்கள் எண்ணுகிறீர்களா? சரீரமுயற்சியின்றியே ஒருமனம் மற்றொரு மனத்திற்கு உதவிசெய்வது சாத்தியமாகாதா?” என அழுத்தமாக விடையளித்தார்.

ஸ்ரீ ராம பூஜை, ஹோம ஆகுதி முதலியன போன்ற ஆரம்ப நிலையிலுள்ளவர்களுக்கே நிர்ணயிக்கப் பட்டுள்ள கர்மங்களை மகா யோகியான நீங்களும் ஏன் செய்யவேண்டுமெனக் கேட்டபொழுது

அவர், “ ஒவ்வொருவனும் தன் தன் நன்மைக்கே கர்மம் செய்கிறான் என்பதை ஏன் பொதுவிதியாகக் கொள்ளுகிறீர்கள்? மற்றவர்களின் நன்மையை உத்தேசித்து ஒருவன் கர்மம் செய்யக்கூடாதா என்ன?” என்று பதில் கூறினார்.

அவரைப்பற்றி இன்னொரு சம்பவமும் கூறப்படுகிறது; ஒருசமயம் அவரது ஆசிரமத்தில் திருமென்றோக் கத்துடன் அங்குவந்த கள்ளொருவன் யோகியைக் கண்ட மாத்திரத்தில் பீதியடைந்து, தான் முன்னமே திருடிவந்த பொருள்களடங்கிய மூட்டை யொன்றை அங்கேயே விட்டுவிட்டு ஓட்டமெடுத்தான்; அந்த மகரிஷியோ மூட்டையைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு திருடனைப் பின்தொடர்ந்து அனேக மைல்கள் விடாது ஓடியபின் அவனைச் சமீபித்து, அம்மூட்டையை அவனது பாதங்களில் சமர்ப்பித்துக் கூப்பிய கையுடனும் கண்ணீர்சொரியும் கண்களுடனும் தம்மால் அவனுக்கு ஏற்பட்ட சிரமத்தைப் பொறுத்தருளும்படி மன்றாடி, தாம் கொண்டு வந்திருந்த பொருள்கள் தம்முடையதின்றி அவனுக்கே சொந்தமானபடியால் அவைகளை அங்கீகரிக்கும்படி வேண்டினாராம்.

மேலும், மற்றொரு சமயம் சர்ப்பத்தினால் அவர் கடிக்கப்பட்டதாகவும், வெகுநேரம்வரை இறந்து விட்டதாகவே யாவராலும் கருதப்பட்டும் கடைசியில்தெளிவுபெற்று எழுந்ததாகவும், பின்பு அதைப்பற்றி அவரது சிஷ்யர்கள் வினவியபொழுது, ‘அந்த சர்ப்பமானது பகவானிடமிருந்து வந்த ஒருதூதனை’ எனப் பதிலளித்ததாகவும் நம்பத்தக்க மனிதரால் கூறப்படுகிறது.

ஆம்! அம்முனிவருடைய அபாரமான அடக்கத் தையும் வணக்கத்தையும் அவரது சுபாவமான அன்புக்குணத்தையும் நேரிற்கண்டுள்ள நாம் அதை நம்பாமல் இருக்கமுடியாது. எந்தவிதமான சரீரத்துன்பமாயினும் அவையாவும் அவருக்குப் 'பகவானிடமிருந்து வரும் தூதர்களே' யாகும். தாம் அவைகளால் தீவிரமாக வதைக்கப்படும்போதும் கூட இதைத்தவிர வேறு பெயரிட்டழைப்பது கூட அவருக்குப் பொறுக்கமுடியாது.

மௌனமான, — ஆடம்பரமற்ற, — இந்த அன்பும், கருணையும், அருட்பிரபாவமும் சுற்றியிருந்த ஜனங்களினிடையே நன்கு பரவிவிட்டன; அவரது ஆசிரமத்திற்குச் சமீபத்திலிருந்த கிராமங்களில் பிரயாணம் செய்திருப்போர்கள் இந்த அபூர்வமுனிவரது ஒப்பற்ற மாட்சிமையைப்பற்றி நன்கு அறிந்திருக்கலாம்.

பிற்காலத்தில் பவாஹாரி பாபா அதிகமாக வெளிவருவதையே நிறுத்தி விட்டார். அவர் எப்பொழுதாவது தமது குகையிலிருந்து வெளிவந்தாலும் பிறருடைய பார்வைக்கு உள்ளாகாது தமது அறையின் கதவைத் தாளிட்டுக்கொண்டே வெளியிலிருக்கும் ஜனங்களுடன் சம்பாஷித்து வந்தார். அவர் குகையை விட்டு வெளிவந்தார் என்பதற்கு அடையாளமாக ஹோமகுண்டத்தினின்று புகை ஏராளமாகக் கிளம்பிக் கொண்டோ, பூஜைக்கு வேண்டிய சாமான்களைச் சேகரிக்கும் சத்தம் காதில் விழுந்துகொண்டோ இருக்கும். அவரிடத்தில் இன்னு மொரு விசேஷகுணமும் உண்டு; எவ்வளவு அற்பமான காரியத்தைச் செய்தபோதிலும்

தமது மனம் முழுவதையும் அவர் அந்த ஒரு செய்கையிலேயே செலுத்துவார். ஸ்ரீ ரகுநாதனைப் பஜிப்பதில் காட்டும் அதே சிரத்தையையும் கவலையையும் அவர் ஒரு பாத்திரத்தைச் சுத்தி செய்வதிலும் காட்டுவார். 'லக்ஷியத்தினிடத்தில் நமக்குள்ள பிரேமையும் பற்றாதலும் கவலையும் அந்த லக்ஷியத்திற்குச் செல்லும் மார்க்கத்தின் மீதும் (இந்த மார்க்கமே நமது லக்ஷியம் போல) செலுத்தப்படவேண்டும்' என ஒருசமயம் அவர் எங்களுக்கு உபதேசித்த கர்ம ரகசியத்திற்குச் சிறந்த நிதரிசனமாக அவரே விளங்கினார். அவருடைய வணக்கமும் அடக்கமும், துன்பம் கவலை பணிவு முதலியவற்றைக்காட்டும் தாழ்மைக்குணமன்று. 'அநசனே ! எப்பொருளுமில்லாதாருக்கும், பொருளைப் பெறவேண்டுமென்ற ஆசையையே ஒழித்து விட்டவருக்கும், தம்மீது பற்றற்று விட்டவருக்கும் பகவானே எல்லாப்பொருளுமாவார்' என்பதை ஒருமுறை மிக அழகாக எங்களுக்கு அவர் உபதேசித்த அவ்வண்மையை அனுபவித்தறிந்ததினின்றும் இயல்பாகக் கிளம்பிய வணக்க குணமே அவரிடம் நிறைந்திருந்தது.

அவர் எப்பொழுதும் நேருக்கு நேர் யாருக்கும் உபதேசம் செய்யார்; ஏனெனில், அவ்விதம் செய்வது தம்மை ஒருகுருவின் நிலைக்கு உயர்த்திக்கொண்டு பிறரைக்காட்டிலும் தாம் மேலானவர் என எண்ணுவதாகும் என்று அவர் நம்பினார். ஆனால் அவரது ஞான ஊற்றை ஒருமுறை திறந்துவிட்டால் அதினின்றும் ஞானநீர் வெள்ளமாகப் பெருகியோடும் ; அப்பொழுதும் அவரது விடைகள் சொல்லாமற் சொல்

லும் வகையிலேயே யிருக்கும். தோற்றத்தில் அவர் சற்று உயரமாகவும் நல்ல தசைப் பிடிப்புள்ள சரீரத் தைப் பெற்றும் இருந்தார்; அவருக்கு ஒரு கண்ணே இருந்தது; அவரது உண்மையான வயதைக் காட்டிலும் சற்றுக் குறைந்தவயதினராகவே வெளிக்குத் தோற்றினார். நாம் கேட்டிருக்கும் குரல்கள் எல்லா வற்றிலும் அவர் குரல் அதிமதுரமானது; மிக இனிமையானது. தமது வாழ்க்கையின் கடைசிப் பத்து வருஷ முழுவதும் அவர் மனிதர் பார்வைக்கே சிறிதும் அகப்படாமல் மறைந்திருந்தார். அவரது அறைக்கு முன்புறம் சில கிழங்குகளையும் கொஞ்சம் வெண்ணெயையும் யாராவதுவைப்பார்களானால், இரவில் எப்பொழுதேனும் சமாதிகலைந்து மேலே வந்தால் இந்த ஆகா ரத்தை அவர் எடுத்துக் கொள்ளுவார். குகைக்குள் ளிருக்கும் பொழுதோ இச்சிறு உணவும் அவருக்குத் தேவையில்லை.

இங்ஙனம் யோக சாஸ்திரத்திற்கே இலக்கியமாய், தூய்மை, வணக்கம், அன்பு என்ற குணங்களுக்கு இருப்பிடமாய் இந்த மகான் தமது மௌனவாழ்க் கையை நடத்திவந்தார். முன்பே கூறியது போல அவர் சமாதி கலைந்து மேலே வருவதற் கடையாளமான ஹோமகுண்டத்தின் புகையானது ஒருதினம் மனித சரீரம் எரிக்கப்படும் நாற்றத்தை வீசியது. சுற்றி யிருந்த ஜனங்களால் எதையும் ஊகிக்கக்கூடவில்லை; கொஞ்சம் கொஞ்சமாக தூர்நாற்றமும் சகிக்கமுடியாது போய்ப் புகையும் ஏராளமாக வெளிவரத் தொடங் கியது. உடனே ஜனங்கள் கதவை உடைத்துக்

கொண்டு உள்ளேசென்று பார்க்க, அங்கு தமது ஹோமாக்கனிக்குத் தம்மையே கடைசி ஆகுதியாக அர்ப்பித்துக்கொண்டுவிட்டதைக் கண்டனர்; சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் அவரது சரீரம் இருந்த இடத்தில் ஒரு குவியற் சாம்பலே எஞ்சி நின்றது.

‘மகான்களுடைய காரியங்கள் அசாதாரணமாயும் அவைகளுடைய காரணங்கள் சாமான்ய மனிதரின் அறிவுக்குப் புலப்படாதவையாயும் இருப்பதால் அக் காரியங்களை மூடர்கள் இகழ்ந்து கூறுகின்றனர்’ என்ற கவி காளிதாசரது வாக்கியத்தை நாம் ஞாபகத்தில் வைப்போமாக!

ஆனால் அவருடன்கூடஇருந்து பழகிய நாம் இந்த அபூர்வச்செய்கையை ஒரு விதத்திலே தைரியமாக விளக்கக்கூறுவோம்; தமது அந்தியகாலம் சமீபித்து விட்டதென்பதை முன்பே அறிந்த அம்முனிவர் தமது மரணத்திற்குப் பின்னும் மற்றவருக்குச் சிறிதும் சிரம மளிக்க மனமற்றவராய்ச் சரீரமும் மனமும் பூரண சுவாதீனத்தில் இருக்கும்பொழுதே தமது யாகத்திற்கு இந்தக் கடைசி அர்க்கியத்தைச் செய்திருக்கவேண்டும்.

பூமியிலிருந்து இவ்விதம் மறைந்துவிட்ட இம்மகா னுக்கு யாம் மிகவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்; யாம் பிரேமைகொண்டு சேவித்த குருநாதர்களுள் ஒருவரான இம்மகானது ஞாபகார்த்தமாகவே இச்சிறுநூலை—அது எவ்வளவு தகுதியற்றிருந்தபோதிலும் — அர்ப்பணம் செய்துவிடுகிறோம்.

ஓம் தத் ஸத்.

